

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1996-1997

24 OCTOBRE 1996

Proposition de loi modifiant l'article 18 de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence et l'article 19 de la loi du 2 avril 1965 relative à la prise en charge des secours accordés par les centres publics d'aide sociale

**TEXTE ADOPTÉ
PAR LA COMMISSION
DES AFFAIRES SOCIALES**

Article premier

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2

L'article 18 de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence, modifié par la loi du 12 février 1993, est complété par un § 9, rédigé comme suit :

«§ 9. Si le centre public d'aide sociale s'est indûment déclaré inapte à intervenir et est condamné pour

Voir:

Documents du Sénat :

1-284 - 1995/1996 :

Nº 1: Proposition de loi.

1-284 - 1996/1997 :

Nº 2: Rapport.

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1996-1997

24 OKTOBER 1996

Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 18 van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum en van artikel 19 van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn

**TEKST AANGENOMEN
DOOR DE COMMISSIE VOOR DE
SOCIALE AANGELEGENHEDEN**

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

Aan artikel 18 van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum, gewijzigd bij de wet van 12 januari 1993, wordt een § 9 toegevoegd, luidende :

«§ 9. Indien het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn zich ten onrechte onbevoegd heeft

Zie:

Gedr. St. van de Senaat :

1-284 - 1995/1996 :

Nr. 1: Wetsvoorstel.

1-284 - 1996/1997 :

Nr. 2: Verslag.

cette raison, par décision judiciaire coulée en force de chose jugée, à l'octroi du minimum de moyens d'existence, le ministre qui a l'Intégration sociale dans ses attributions peut, par décision motivée, refuser de payer la subvention ou décider de la réduire. Cette sanction prend cours à la date de la demande et se termine au plus tard trois ans après la date de la décision judiciaire.»

Art. 3

À l'article 19 de la loi du 2 avril 1965 relative à la prise en charge des secours accordés par les centres publics d'aide sociale, modifié par la loi du 9 juillet 1971, est inséré, à la place du § 3 qui devient le § 4, un nouveau § 3, rédigé comme suit:

«§ 3. Lorsqu'un centre public d'aide sociale qui s'est déclaré indûment inapte à intervenir est condamné pour cette raison, par décision judiciaire coulée en force de chose jugée, à accorder une aide, et lorsque les frais sont à la charge de l'État conformément aux articles 4 et 5 de la présente loi, le ministre qui a l'Intégration sociale dans ses attributions peut, par une décision motivée, refuser de rembourser les frais ou décider de diminuer le remboursement. Cette sanction prend cours à la date de la demande et se termine au plus tard trois ans après la date de la décision judiciaire.»

verklaard om op te treden en om die reden krachtens een rechterlijke beslissing die in kracht van gewijsde is gedaan, veroordeeld wordt tot de toekenning van het bestaansminimum, kan de minister tot wiens bevoegdheid de Maatschappelijke Integratie behoort, bij een met redenen omklede beslissing, weigeren de toelage te betalen of beslissen ze te verminderen. Deze sanctie gaat in op de datum van de aanvraag en eindigt ten laatste drie jaar na de datum van de rechterlijke beslissing.»

Art. 3

In artikel 19 van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, gewijzigd bij de wet van 9 juli 1971, wordt in de plaats van § 3 die § 4 wordt, een nieuwe § 3 ingevoegd, luidende:

«§ 3. Indien een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard om op te treden en om die reden krachtens een rechterlijke beslissing die in kracht van gewijsde is gedaan, veroordeeld wordt tot steunverlening, kan de minister tot wiens bevoegdheid de maatschappelijke integratie behoort in de gevallen waarin de kosten overeenkomstig de artikelen 4 en 5 van deze wet ten laste zijn van de Staat, bij een met redenen omklede beslissing, weigeren de kosten terug te betalen of beslissen de terugbetaling te verminderen. Deze sanctie gaat in op de datum van de aanvraag en eindigt ten laatste drie jaar na de datum van de rechterlijke beslissing.»